

vojsko zoper Turke. Ta je obnovil redovno družino, ki mu je bila izročena in jo je vodil v resnični frančiškanski ponižnosti v uboštvu in preproščini.

Frančiškani so se takrat večinoma naseljevali v predmestjih, pa tudi v mestih, ki so se takrat začela razvijati in v njih je začela cveteti obrt in trgovina. Zato so frančiškani v teh krajih najprej in najraje oznanjevali Kristusov evangelij in pa delili zakramente. Upirali so se tudi tedanjim poganskim navadam, ki so jih naši predniki imeli še iz poganskih časov. In trebili so tudi krive vere, ki so v tistih stoletjih nastajale. Zoradi njihovega siromaštva, preprostosti, preprostih pridig in pa poljudnosti, so se ljudem priljubili. In zato so imeli frančiškani takrat velik vpliv na miselnost in pa na življenje krščanskih vernikov.

Posebno so frančiškani že takrat vpeljevali lepo navado, da so verniki ob božiču postavljali jaslice in se tako nazorno spominjali Kristušove ponižnosti, ko je prišel kot majhen otrok na svet.

Širili so tudi pobožnost križevega pota, da so tako ljudje radi premišljevali Kristusovo trpljenje.

Vpeljali so tudi tretji red. Tako so vernike navajali k spokornosti in pa molitvi. - To so bili frančiškani tistega časa. Držali so se pa vedno pravega papeža in z njim skrbeli za duše.

Vidite, predragi, tako so se naselili ti pomembni frančiškani v vašem mestu. Poznejša zgodovina je napisana na letaku, ki ste ga gotovo prebrali. Tam je popisano, kako so pozneje prizidavali kapele, kako so opremljali to cerkev s cerkveno opremo. Nekoč je cerkev pogorela z mestom vred. Toda po načrtu kanonika Kastelca so jo takoj obnovili in prav tako tudi samostan.

Ker je Novo mesto raslo je bila potrebna končno nova župnija. In pred petimi leti je bila ustanovljena tukajle nova župnija sv. Lenarta v Novem mestu. To je na kratko zgodovina te cerkve in tega samostana. Iz majhnega sta zrasla v veliko drevo, kakor gorčično zrno je bila prvotna ta cerkvica, ki pa je zrasla v veliko drevo župnije in kot pravi sv. pismo: " Ptice z neba prihajajo in gnezdiijo v njegovih vejah." Tako tudi iz vse okolice prihajate semkaj v to župnijo prejemati zakramente, poslušati božjo besedo in pa udeleževati se sv. maše.

Dragi verniki, zdaj ste to cerkev obnovili - zunaj in znotraj. Postala je svetla. Veliko ste za to žrtvovali. Naj vam Bog za vse to povrne.

Predragi verniki, človek je včasih le dober - to spoznate. Spoznate pa tudi to, če daste v dober namen vam ničesar ne manjka. Bog je namreč neskončno dobrotljiv in se v svoji darežljivosti ne da prekositi od človeške darežljivosti. Zato vsem tistim, ki dajo kaj v dober namen, stokratno povrne. Najprej z duhovnimi darovi - z milostjo za njihove duše. Toda skušnija tudi potrjuje, da glede živeža ničesar nikoli ni manjkalo tistemu, ki je dal v dober namen. Zakaj, Kristusova beseda še danes velja: "Iščite najprej božjega kraljestva pa njegovo pravičnost, vse drugo pa vam bo navrženo".

Torej danes prosim Boga, naj vam za vse to, kar ste za to obnovo cerkve in samostana dali, stoterno povrne.

Dragi verniki. S to zunanjo obnovo ste pa združili tudi notranjo prenavo src. Opravili ste tridnevnicco. Poslušali ste božjo besedo predvsem o temeljnih krščanskih resnicah. Držali ste se besede sv. Janeza: "Kdor je rojen iz Boga, rad posluša božjo besedo." Zato ste pa bili deležni tudi tega, kar pravi sv. Janez na drugem mestu: "Kdor v me veruje in posluša mojo besedo, ni v smrti, ampak je prišel iz smrti v življenje. Ni v sodbi, ampak je prišel iz sodbe v življenje." To se pravi življenje milosti - življenje duše ste obnovili.

Gotovo se pa zdaj sprašujete, kaj naj storite, da boste ostali stanovitni v dobrih delih in pa v milosti. Za to vam predragi samo dve stvari priporočam.

Prvič vam navajam velikega ljudskega misijonarja sv. Alfonza Ligvorija. Po njegovih besedah se ravnajte. Ta pravi: "Kdor moli, bo prišel v nebesa. Kdor pa ne moli, bo gotovo pogubljen. Vsi zveličani so se namreč zveličali po molitvi. In vsi pogubljeni so se pogubili zato, ker niso molili." Pa dostavlja sv. Alfonz tudi tole: "Da bo največja muka za pogubljene ta zavest, da bi se prav lahko zveličali, če bi Boga prosili za milost, ampak so to priliko zamudili in čas je zamujen." To je zanje, pravi sv. Alfonz v svoji znameniti knjigi o molitvi, "najhujša žalost in pa muka pogubljenih ljudi."

Zato je prvo, dragi verniki, da ljubite molitev. Da molite zase, da molite v družini, da molite v cerkvi ob nedeljah pri skupni maši. Molitev je za človeka tako potrebna, kakor dihanje za telo. Tako kakor zrak za ptico ali voda za ribo. Zato pa danes, ko je človek zelo zaposlen in ko misli, da molitve več ne potrebuje ali pa da za molitev nima več časa, zelo, zelo potrebno, da vam neprestano ponavljamo: ne zanemarjajte molitve, ker kdor moli bo prišel v nebesa, kdor ne moli pa bo pogubljen.

Sv. Pavel je svojemu učencu Timoteju zapisal tole: Izrazil se je kakor športnik in pravi: "Telesne vaje so koristne pa ne za vse," pravi "za telesno zdravje in pa za telesno kondicijo ... Molitev pa je za vse koristna, ker ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja." To se pravi, z molitvijo si moremo izprositi vse, kar potrebujemo na tem ali pa na onem življenju. Zato, kakor se nekateri vadijo v športu ali gimnastiki, tako naj se kristjan, Kristusov učenec, vadi v pobožnosti in molitvi.

In druga beseda naj bo spet iz ljudskega misijonarja sv. Frančiška Saleškega. Ta pa je rekel tole: "23 let sem bil ljudski misijonar, zato sem prepričan, tako trdno prepričan, da bi to z roko lahko zgrabil, kakšno moč ima sv. Rešnje Telo. To nas more obvarovati hudega, okrepiti v dobrem, nas navdajati z nebeško tolažbo. Kratkoterminalno napravi iz nas nebeške ljudi, samo če ta zakrament prejmemo z živo vero in pa s sveto pobožnostjo." Tolik pomen ima ta zakrament. Zato vam pa priporočam, da se držite nauka Cerkve, ki pravi: "naj prejmemo sv. Rešnje telo, kadarkoli smo pri maši in nam vest ne očita smrtnega greha". Sv. obhajilo je hrana naše duše. Očišča nas malih grehov in nas varuje smrtnih. Da nam duhovno veselje in nas nekako bodri za dobra dela - priganja nas h krščanskemu življenju. Zato je pa to tako važno, da zmeraj živimo v milosti božji, da zmeraj moremo prejeti sv. Rešnje telo. Na ta način bo župnija res živa, dejavna in se bo v